

TAR

IP

ER

KOLOFON

ISSN C507-2654

Številka 9, maj 2019

Pisci: Jaren Diviacc, Minea Tkavc, Ema Ajster, Ajša Podgornik, Jennifer Dauti, Nina Komel, Ivana Tominc

Poezija: Ivana Tominc, Minea Tkavc, Ema Ajster, Nina Komel

Kolaži: Luka Kordiš

Fotografije: Julija Mohorič

Oblikovanje: Patrik Komljenović

Mentorja: Nina Golob, Drago Pintarič

Lektoriranje: Manja Klobasa

TISK: Pro Grafika

IZDAJA: Dijaški dom Ivana Cankarja in Kud Pozitiv, Ljubljana

NAKLADA: 300 izvodov

KOKICE

Kokice. Koruzne, fino zapečene.
Res je. Prav ste slišali.
Koruzne, fino gensko spremenjene.
Ma saj ni potrebno, da to veste.
Edino, kar je potrebno, da veste, je to, da pravzaprav ne veste ničesar,
Ker te kokice so v bistvu vulkanski kamen, najden v reki Nil.
Jedilna verzija, seveda.
Pa dobro, koga še briga, iz česa so kokice?

ZATE, KI BEREŠ

ravnovesje: vsaka barva posebej, ki druga drugo dopolnjuje v lepoti

Jezi me. Jezi. Da mi vsi govorijo, da se jeziti na njih ali nase ni vredno. In jezim se dalje, da se moram jeziti. In mi govorijo in govorijo, da je tako in da tako bo, da ne bom dosegla ničesar. In jezi me, da res ne bom, če se še kdo ne jezi zraven mene. Vsekakor pa se počutim veliko boljše glede mojega prizadevanja in prispevka ljudem okoli sebe, da jim bo morda nekoč boljše, če sem zdaj glasna. In mi govorijo, da preveč razmišljam in naj raje mislim samo nase, da bom čez življenje prišla veliko lažje ... No, temu res ne oporekam, vendar kaj mi to pomaga? Kaj mi pomaga celo življenje posvetiti svoji lastni riti, če se bom ob koncu svojega bednega življenja spomnila vseh, ki sem jih pri tem pohodila? Ravnovesje v naši zavesti in okolju razpada. Ni več sivine, ni barv, samo še črni in beli se jebejo med sabo. Prvi so beli in imajo vedno prav. Drugi so črni in, razumljivo, imajo vedno prav. Pa da me zdaj ne bi zaradi kakšnega nepravilnega poimenovanja ras trgali, menim pač, da dve barvni nasprotji pač najlažje razlagata tale pojav. Kje je tehtnica, ki bo uravnovesila dve sili? Kdo je tehtnica? Bog? Kje si? Ker mislim, da te rabimo. Ali smo pač samo mi? In zraven vse, kar nas obdaja? Trpimo, ko se tepemo po svojih mastnih debelih tatinskih prstih, ker vemo, da živimo s posledicami svojih dejanj. Nato se spomnimo, da se bomo na koncu kesali Bogu in sebi, strah nas je, ampak je pekel res tako hud in strašen? No, bomo videli, haha, nekaj novega nas čaka, kar bom lahko izkoristila v svoje dobro, na tej Zemlji nam idej že kritično primankuje.

Jaz bi pa rada videla, da bi lahko kaj spremenila. Da bi bila vredna svoje razlage za moje življenje - da naredim nekaj za nas.

Pa kaj nam pomaga veganstvo in pravična trgovina, če se bodo iz visokih dimnikov še na veke vekov valili črni oblaki. Lepše se zdi, če v teh oblakih iščeš oblike. Tam je ena ovčka – o, to sem pa jaz - in malo me skrbi tale črnina, ki jo lovi. Kaj nam pomaga, da delamo vse kar lahko zase, če smo naredili že toliko slabega naši okolici. In gledamo v šolah in na Youtubu filmčke o otrocih, ki umirajo zaradi naše malomarnosti in živali, ki umirajo, da je naš krožnik poln bolnega mesa, pa se samo sprdujemo, kako nagravžno je. Saj je res. In kaj boš ti naredil glede tega? Gledal boš v steno in rekel, da sam ne moreš narediti ničesar, da se to ne bi dogajalo. Prekleti hlapci.

Cankar je imel prav takrat in to velja še zdaj: za hlapce rojeni, za hlapce vzgojeni - ustvarjeni smo za to jebeno hlapčevanje. Naši hrbti so skrivljeni in tudi biča si želimo, ker brez njega ne znamo delati.

Sem nekdo, sem nekdo, ki ima pravico do svobodnega govora, ne pa do svobode. In ti si isti, čisto isti. Kakšna demokracija je to, če je manjšina nad večino? Za tiste tam gor sem samo številka.

Ponižana sem. Zakopana pod vprašanji morale. Ven moram, na svobodo.

S tem člankom ali filmom ali kričanjem v neznano - trudim se. Zase. In zate.

Z

I

M

A

Strla sem dva božična okraska.
Pomotoma

Tako kot si ti strl mene
Pomotoma?

Enkrat, dvakrat

Sem se morda strla sama?

SONCE

Zakaj sonce,
Ki stalno greje vse okoli sebe,
Vse in vsakogar,
Greje mene in greje tebe
Zakaj to sonce nenehno pozabi,
Da včasih je treba zagreti
Še samega sebe

Nikakor ne pravim, da si egocentrično,
Čeprav,
Zares se vse vrti okoli tebe

Žariš
Goriš
Greješ svet,
Moj svet
In greješ mene

Vendar
Pomembnejše od drugih,
Sveta in mene,
Je to,
Da včasih zagreješ še samega sebe

Ob tolikšni toploti,
Razsežnosti ogromne,
Goriš neprestano
In nedovršeno
Razdajaš se okoli,
Ampak
Ohrani še malo ognja zase
In usmeri žarek,
te neizmerne toplote
vase.

DANES SEM SE ZBUDIL OB ŠESTIH.

Danes sem se zbudil ob šestih. Luč je sijala preko žaluzij. Skočil sem s pograda in si obul copate. Pogledal sem skozi okno. Nič se ni spremenilo. Svet je bil tak kot včeraj, in predvčerajšnjim. Ljudje so tekali po cestah kot mravlje po mravljišču. Prižgal sem računalnik in odšel v kuhinjo. Tam me je, nad lijakom, v omarici, čakala skodelica. Pripravil sem si kavo. Ko sem zaslišal nekoga, ki govori v dnevni sobi, sem se prestrašil. Potem sem se spomnil, da sem pozabil ugasniti televizijo prejšnji večer. Pomislil sem, kako je danes lepo, ker sem se zmenil s sošolci, da bomo špricali in odšli skupaj v kino. Ura je bila že sedem, ko sem popil kavo in si umil zobe. Zvonil je telefon, mama je klicala. Oprostila se je za uro in upala, da me ni prebudila in da se bom imel dobro v šoli. V šoli, kjer me ne bo, ker bom šprical. Tisti hip nisem o tem dogodku nič premišljeval, mislil sem, da vsi to delajo in da to ni nič slabega.

Oblekel sem se in odšel v mesto. Ko sem hodil po cesti, sem gledal obraze ljudi, ki so hodili v službo, v šolo in po nakupih. Gospe so kramljale v kavarnah, otroci so tekali po parku, zidarji so žvižgali lepim puncam in preklinjali, ko jim je kladivo padalo iz rok.

Dan se je nadaljeval in jaz sem ves čas mislil le na mamin klic.

Šola, šola, šola ... Moral bi biti v šoli ... Moji prijatelji so se zabavali in jaz nisem niti bil zares z njimi. Sedel sem na klopi pred Turni, prijatelji so kričali in se smejali vse naokoli. Luč je bila nizka, svetila je iznad morja direktno v moje oči. Betonske stavbe okoli mene so bile prazne in luč jih je spreminjala v zlate palače, katerih okna je krasilo perilo. Glasovi prijateljev so bili taki, kot bi zveneli, če bi jaz počasi padal na dno temačnega morja.

Ko sem pozneje stopil na avtobus, sem slišal mater, ki je hčerki očitala, da se mora v šoli bolj potruditi. To me je spomnilo na materino razočaranje, ko bo izvedela, da me danes ni bilo v šoli. Pomislil sem na vso zaupanje, ki mi ga dnevno daje, kako je ponosna, da zdaj živim sam in to v velemestu. Kaj pa naj naredi, če svojemu lastnemu sinu ne more zaupati? Ali se bom spet vrnil domov? Videl sem njen skrčen obraz, razočaranje in jezo. Najraje se ta teden ne bi vrnil domov, nisem hotel videti materinega obupanega obraza.

Ura je šest popoldne. Pred velikimi črnimi vrati mojega doma sem postal nekaj minut, gledal sem v tla, mama me bo klicala in gotovo že ve, da me v šoli ni bilo. Nebo je bilo škrlatne barve in okna so postala najlepši rubini. Nad mestom so se hitro nabrali temni oblaki. Kapljice so padale počasi, potem malo manj, skoraj jih ni bilo več, ko je začelo liti. Dež.

Mama je klicala ob osmi uri in petindvajset minut. Pozdravila me je in vprašala, kako je bilo v šoli. Zelo lepo. Mama je govorila o bratu in očetu, noni in delu. Ves čas, ko sem poslušal, sem čutil nit, ki me je počasi dušila, vsak hip sem mislil na to, da bo omenila današnji dan. Ni ga omenila. Ko sva končala klic, sem spet zadihal, zrak pa je bil umazan, težak kot moje laži.

Pozneje se mi ni dalo kuhati in sem odšel ven na večerjo. Pozabil sem beli dežnik. Dež je že popolnoma opral okna zlatih palač, ki so tedaj bile temne, brezbarvne, kot moja vest. Obrazi žensk, ki sem jih srečeval po mestu so počasi postajali mamini. Nikogar nisem gledal v oči. Vsi so vedeli, da sem materi lagal. Tiho sem bil. Tisti večer nisem jedel večerje.

Vrnil sem se domov in se učil do pol enajstih.

Gledal sem skozi okno. Še vedno je deževalo. Neonske luči trgovinice so bile hladne kakor burja med zimo. Streslo me je. Tuširal sem se s hladno vodo. Obležal sem na postelji in globoko v noč premišljeval, kako bo do petka gotovo vedela in da bom zato tudi kaznovan. Zaspal sem in naslednji dan odšel v šolo.

Mama ni o tem nikoli govorila in ne, še vedno ne vem, če ve za to.

JOJ

Odkrušene solze se zlivajo v potoku pod oknom Braza Bandita. Gradijo gradove, polne prekopov, ki kličejo k molitvi vse heretike in se oglašajo na vsak poziv brezbrizja. Zakrit je prehod v globok jarek pod dolgim vratom. Vanj lezejo debeli črvi in se zlivajo v reko izdihov, medtem ko ose cepetajo v možganih. Brnijo in se ne ozirajo na Braza, ki jim krade mozeg. Sploh ga ne opazijo. Pustijo mu, da jemlje in jemlje, one pa se tresejo ob misli, da jih bo napadel volk, če pogledajo soseda v oči in mu rečejo - hej. Porazno.

Ema Ajster

NADRKANA

FAK, NE, NI TOK SIMPL, OK? NA ŽIVCE MI GREŠ. NA ŽIVCE MI GREŠ, KER SI TOK SUPER, NA ŽIVCE MI GREŠ, KER SI ZRAVEN ŠE EKSTRA LEP. NA ŽIVCE MI GREŠ, KER TI VSE SAM GRE IN NA ŽIVCE MI GREŠ, KER ZNAŠ NARDIT TOK DOBER IN HKRATI OGABEN POCENSKI ČAJ. NA ŽIVCE MI GRE TO, DA ZRAVEN TEBE NE ZNAM UPORABLJAT AVTOMATA ZA KAVO IN NA ŽIVCE MI GRE TO, DA ME LAHKO SPRAVIŠ ČEZ ROB. NA ŽIVCE MI GRE TO, DA IZGUBIM VSO KONTROLO IN NA ŽIVCE MI GRE TO, DA ZARADI TEBE NIMAM VEČ BESED, KAKO LEPO IN KATASTROFALNO MI GREŠ NA ŽIVCE. NA ŽIVCE MI GRE TVOJ VELIK FAKING NOS. NA ŽIVCE MI GRE TO, DA MI MANJKAŠ, KO TE NI IN DA IMAM LUKNJO MED REBRI ZA BREZVEZE. NA ŽIVCE MI GRE TO, DA MI OBRAČA ŽELODEC POČEZ IN NAOKROG, KO TE VIDIM IN NA ŽIVCE MI GRE TO, DA NE VEM, ČE GREM JAZ TEBI NA ŽIVCE. TEBI GRE VSE ČISTO KUL IN NA CHILL, JAZ PA SE SESEDAM KOT KUP KRAVJEGA DREKA. NA ŽIVCE MI GRE TO, DA SI TI NE UPAM RAZLOŽIT, KAKO MI GRE VSE TO GROZNO IN JEBENO NA ŽIVCE.

Čutiš težo. Vsega je preveč in misli preglasno šumijo in odmevajo in občutek imaš, da se utapljaš. In zaradi lastnih frustracij in nivoje spregledaš še en očiten namig, da prečkaš mejo. In prečkaš mejo. Ker ti nimaš mejo. Pomisliš, da že res dolgo nisi videl gladine. Pomisliš, kako je tam. In potem se spomniš vsega, kar že veš o sebi in o drugih, prepozno, pregloboko. In preveč razmišljaš o situacijah, ki si jih narobe razumela, ker je na tej globini vse samo še glasno in temno. In boli, ker je to del tebe, ki ga preziraš. Ker veš, od kod izhaja in kaj vse je na isti globini kot ta potreba po nekemu drugemu, da te rešuje, čeprav veš, da si edina, ki lahko zaplava do gladine, do tiste tančice, ki ločuje dobro od slabega. Zato ker veš, da sama lahko preplavaš to razdaljo, ker si jo že večkrat. Ampak nato te vsakič vleče spet dol. Teža, ki jo odlagaš v svojih globinah, te vleče navzdol, vse globlje, vsakič znova. Ampak se ne greš več tega.

In nato postaviš mejo. Postaviš zid. Poleg sebe kriviš druge, ker tudi v njih vidiš tisto zajebano težo in njihov trud, da bi se je otresli, čeprav se je ne morejo, ker se jih ne drži, ampak je v njih. In dokler je ne skozlajo spet gor, jih bo vlekla navzdol. Vidiš obraze, obrnjene od zunaj navznoter, izmaličene in podlegle teži, ki se ji upirajo, ko jih vleče navzdol. In vsa ta dvoličnost te straši, ker nihče ni iskren do drugih, če ni najprej iskren do sebe.

In potem nekdo prodre skozi tvoje meje. Ne sprejemaš namigov, ker so namigi beden izgovor za to, da nimaš poguma biti direktna. Zato si direktna. Ker si vedno iskrena in direktna do sebe in do drugih in to spoštuješ pri sebi in pri drugih. In v odgovor dobiš užaljene poglede in otročje besede. Obtožbe, da si prasica in projekcije njihovega izsiljevanja tebe. In drugi v odgovor na tvojo direktnost dobijo »bullshit« tebe, medtem ko sediš pri isti mizi v baru in izlivaš svoja čustva nekemu, ki jih je vreden. Kar ne pomeni, da mu popolnoma zaupaš, da bo vedno stal ob tebi, da bo zraven, ko si še sama želiš, da te ne bi bilo tam, da se bo s tabo strinjal v vsakem primeru in da bo svoje nestrinjanje vedno izrazil na način, kot bi ga ti. Ker ne moreš pričakovati od nekoga, da bo počistil svoje kozlanje, da tebi ne bo smrdelo. Ker si sama hotela kozlanje. In zdaj ga imaš.

Saj sčasoma se navadiš, da kozlanje boli. In je bolje, da se ne prenažiraš. In včasih ješ premalo, ker uživaš v praznini. Včasih ješ preveč in začutiš, da te teža spet vleče navzdol. Ampak veš, da je bolje nihati blizu gladine, kot samo toniti in za to kriviti druge.

Izhajam iz trenutka čiste zavesti,
ki ga vodi popolna golota.
Kot človek sem bolj podobna kameleonu,
ko na dan preoblečem svojo dušo večkrat kot obleke,
ki se mi ne zdijo pravilne za tisto jutro.
In za tisto kožo.
Zdaj sem gola sama pred sabo,
straši me, ko gledam svoje šklepetajoče kosti,
ki držijo moj Jaz pokonci.
Kalcij so tvoji nasmehi in prazne oči so kladivo, ki te kosti tolče.
Zakrila bom okence in ostala nekaj časa gola,
ne mislila na drugega,
kot na sebe.

Minea Tkavc

V mislih mi rastejo cvetovi,
ki jih s krvjo oblivajo hladne roke temnih spominov.
Ko se preteklost ne bi zgodila, si rečem,
nato se streznim,
moja je in pomislim,
če so cvetovi krvavi, ker jih kri napaja.

Lepo mi je, pa sploh ne vem.

Čez težke oblake zagledam snop svetlobe.
Svoboda.
Svoboda, ki izgine z vsakim vetrom, mrzlim vetrom,
ki trga moje rože.
Postavim zid, da vetra ni.
Da bi moje rože prerasle nebo in mi utrgale dol sonce.
Napajale bi se zlata in oblake prignale, ko jih je treba.

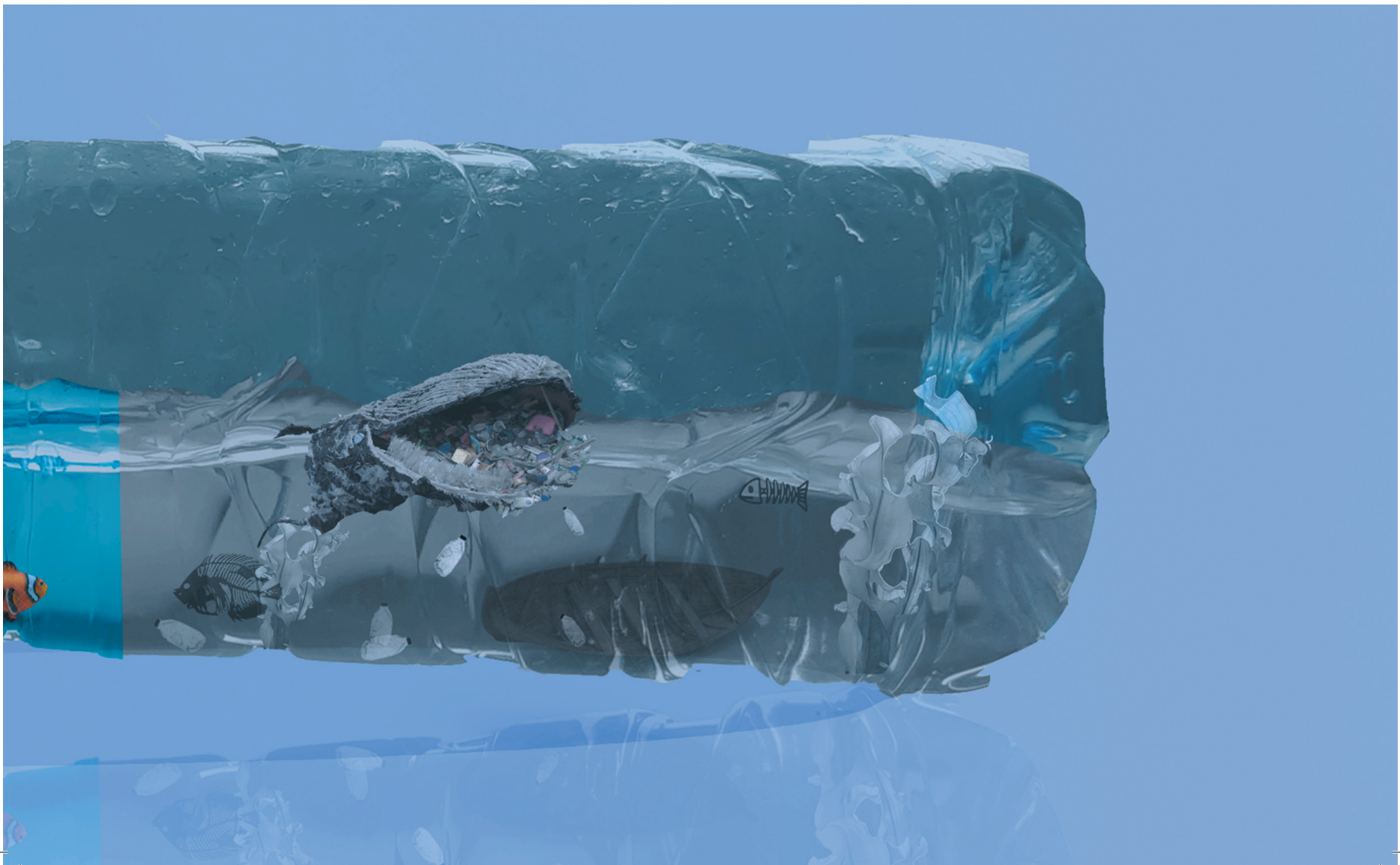
Prekleta idila, si rečem
in poskušam obdržati zdajšnji žarek,
da me še malo pogreje,
preden ga zagrne nebo.

Minea Tkavc

6 je včasih 9 in 9 je včasih 6,
1 ni nobena in 1 je vse,
neskončnost, ki bo požrla moje misli,
če se mi še kdaj nasmehneš.
Kajti všečen si, pa ne lažem,
zate bi naredila vse ali nič,
pa če 1 ni nobena in 1 je vse.
Kaj bi torej naredila,
nič ali vse?
In kaj imata tukaj številki 6 in 9,
ne hodita mi po glavi le zato, da ju neskončno obračam.
Ne ne, tukaj številke izgubijo pomen,
tako kot osnovna matematika,
kajti še zmeraj mi ni jasno,
če sva 1 in 1, ali sva potem dva ali skupaj eno.

Minea Tkavc

VREDNOTE MLADIH SKOZI ČAS ZGODOVINE

Od mnogih sem že slišala, da sem zgrešila stoletje. Naj bo to glede glasbe, ki jo poslušam ali oblek, ki jih nosim, stvari, ki so mi drage ali pa vrednot in idej, ki jih odobravam – nekdo se bo vedno našel in mi rekel, da bi bilo zame idealno potovati nazaj v času.

Tem ljudem vedno odgovorim, da si tega ne želim preveč. Morda bi šla nazaj v čase, ki so mi bili dragi za nekaj mesecev, največ za leto, ampak da bi hotela tam ostati za vedno, ni govora. Marsikdo bi vprašal zakaj. Kaj ne bi hotela videti v živo mlajših različic tvojih najljubših glasbenikov in biti ob pravem času del gibanj, nad katerimi se navdušuješ?

Moj odgovor na to vprašanje je zelo kompleksen. Seveda bi, ampak po drugi strani ne bi. Rada si predstavljam, kako neverjetno bi bilo doživeti koncert kake kultne skupine v živo ali pa se počutiti močno med marširanjem v več deset tisoč glavi množici s skupnim prepričanjem, da je vojna v Vietnamu napačno dejanje s strani ameriške vlade. Kako izredno super bi bilo s televizijskega zaslona spremljati Live Aid in se počutiti dobro glede tega, da mogoče lahko narediš spremembo in kako zanimivo bi bilo spremljati razvoj svetovnega spleta iz prve roke. Preteklost mi po eni strani predstavlja milijone priložnosti, ki bi jih lahko doživela, če bi se rodila petdeset let prej, a po drugi strani trpljenje, ki mi je bilo prihranjeno. Ali bi bilo res tako neverjetno ob vsem tem še v časopisih vsak teden brati, kako so spet linčali nekega nedolžnega črnca samo zaradi barve njegove kože? In ali bi se tisoče mladih fantov prisilno poslanih v Vietnam res počutilo močno ob svoji smrtni uri, ki je velikokrat prišla mnogo let prezgodaj? A bi se bilo res tako dobro postaviti v čevlje tisočim istospolno usmerjenim, ki so umrli za boleznijo, ki ji nihče ni dajal dosti pozornosti samo zato, ker je grozila njim?

Zgodovina je dvorezni meč. Po eni strani vidimo idealizirano verzijo, v kateri je bilo vse lepo in prav, po drugi pa kruto resnico, ki nas mnogokrat odvrne od tega, da bi raziskali zakladnico izkušenj in zgodb, ki nam jo ponuja.

A najprej se moramo vprašati, zakaj si tega sploh želimo. Zakaj bi se v tem času, v katerem starasizem in homofobija že skoraj stvar preteklosti in so nam ponujene neskončne možnosti le s pritiskom na gumb, sploh še želeli vrniti v čase, ko je bil telefon luksuz in mnogi nikoli niso imeli priložnosti, da bi se zazrli izven obzorja domačega mesta? Zakaj

imamo željo po idealiziranju zgodovine in kako to, da so se vrednote mladih skozi čas tako drastično spremenile? Kako to, da naj bi še petdeset let nazaj mladi zagovarjali mir in ljubezen do sočloveka, ko je zdaj bržkone »kul« biti čim bolj antisocialen in poln sovraštva do ljudi samo iz principa?

Da bi našli odgovor na to vprašanje, moramo najprej ugotoviti, kdaj se je to sploh začelo. Hrepenenje po nekem preteklem obdobju ni nova stvar, že če pogledamo v bližnjo preteklost, kaj pa je drugega pesem American Pie, »magnum opus« ameriškega kantavtorja Dona McLeana, kot hrepenenje po preteklih, boljših časih? Pesem je izšla leta 1971, kaj ni torej smešno, kako si mnogi želimo nazaj tistih časov, ko pa je kantavtor v tistih časih pisal o tem, kako si želi nazaj še v čase pred tem? In kaj drugega je bila romantična književnost kot iskanje neuresničljivih idealov, med drugim tudi hrepenenje po nekih boljših časih, ko si še imel upanje, da te bo Lotte vzljubila in da se vendar ne bo poročila s tistim neumnim Albertom in ko se je vas, v kateri si prebival, zdela še najlepša stvar na svetu? Določiti natančen datum ali leto, v katerem se je to hrepenenje po preteklosti začelo, je nemogoče. Kolikor vemo, se je verjetno že kak človek v bronasti dobi pritoževal, kako super je bilo vse v kameni dobi, ko še niso živeli v »hišah« in so se pač topli med sabo s pestnjaki in se nenehno bali, če jih bo kakšna divja žival, ki so jo do bronaste dobe že udomačili, pojedla, medtem ko bodo spali. To so bili časi!

Torej zdaj vemo, da ne bomo nikoli prišli do dna temu, kdaj se je to začelo, namesto tega se zdaj obrnimo na vprašanje, zakaj si sploh želimo teh »boljših časov«, naj bo to v zgodovinskem ali osebнем smislu. Odgovorov je več.

Najprej seveda najbolj preprost odgovor - pop kultura. Mislim, da smo si vsi vsaj enkrat v življenju zaželeli takole: »Wow! Vse bi dal/a, da bi videl/a to skupino v živo takrat!« In ne bom zanikala, v preteklosti je obstajalo veliko izredno dobrih skupin in pevcev, pa tudi veliko dobrih filmov je bilo narejenih. Toda je bilo to vse? Pri tej točki se lahko nekako še sklicujem na primere iz današnjih časov. Torej bralca pozivam, naj odide na Kolosejevo spletno stran in izbrska vse filme, ki so se tam predvajali v prejšnjem letu. Potem naj se zamisli, koliko izmed teh filmov se dejansko spomni in jih ni pozabil trenutek zatem, ko jih je nehal gledati oziroma po tem, ko je videl reklamo za njih. Številki se bosta druga od druge zelo razlikovali.

To, kar želim povedati, je, da se kot družba spomnimo le substančnih izdelkov pop kulture. Torej, ko greste naslednjič gledat nek povprečen

S IN IDEALIZIRANJE

film in zanj plačate predrago karto ali ste razočarani oziroma bržkone jezni na tisto pesem, ki jo na radiju vrtijo nonstop, čeprav je nihče ne mara, bodite zadovoljni s tem, da to verjetno ne bo film oziroma pesem, ki bosta čez nekaj desetletij zaznamovala te čase. Trenutne filme in glasbo spremljamo sproti in lahko je misliti, da je vse zanič, razen nekaterih svetlih izjem. Naj vam povem malo skrivnost: če bi bili mladi v kakem drugem desetletju, bi se srečali z isto stvarjo. Le da po tistih 'svetlih izjemah' dandanes določamo cela desetletja. Kruta realnost je, da je tudi v tistih časih na vsako Nirvano prišlo deset Vanilla Ice-ov, za vsakega Bowieja petnajst Olivij Newton-John in za vsake Beatle ena Yoko Ono – in še ta je bila preveč.

Dokazali smo torej, da se na pop kulturo ne da zanašati, ko si želimo odpotovati v neko preteklo desetletje. A kateri so še drugi razlogi, zakaj bi želeli nazaj v času?

Veliko ima po mojem mnenju s tem opraviti optimizem in kako si ga mladi dandanes želimo, a se mu večina ni pripravljena zavezati. Mnogo mladih si določen čas v bližnji zgodovini predstavlja optimističen kljub vsem vojnám in notranjim konfliktom, ki so takrat potekali. Nič ne bom ovinkarila, govorim o hipijevskem gibanju poznih šestdesetih in zgodnjih sedemdesetih let prejšnjega stoletja. »Pa kaj misliš, da so bili takrat vsi hipiji?« bi kdo vprašal in moj odgovor je ne. Tudi sama sem še do nedavnega imela zelo pristransko razumevanje gibanja, ampak zdaj lahko rečem, da ni vse skupaj bilo tako pozitivno, kot si radi mislimo, niti ni bilo tako popularno, kot bi pričakovali. Biti hipi je pomenilo pripadati neki niši, subkulturi, če vam je ta izraz ljubši. Naj to primerjam z emo subkulturo prejšnjega desetletja. Nikakor niso vsi hodili okoli v tipični emo opravi in ni vsakdo v obraz izgledal, kot da je celo noč jokal s pomočjo ličil. Vse skupaj je bila le izredno prepoznavna in v prvem primeru rahlo bolj vplivna niša.

Ampak kako se to navezuje na željo, da bi pripadali temu gibanju s ciljem iskanja pozitivnosti? In zakaj smo mladi sploh tako pesimistični in nezadovoljni, ko se večini v življenju nič slabega še ni zgodilo? Malo lahko krivimo finančno in politično situacijo današnjega sveta. Novice nam nonstop poročajo o deležu brezposelnih in tudi sami se po eni strani zavedamo, da bomo, četudi opravimo kdove kakšne doktorate in magistrature in vse te zakomplicirane besede v zvezi z izobraževanjem, po vsej verjetnosti dober odstotek svoje zaposlitvene kariere še vedno morali preživeti v kakšnem baru za minimalno plačo. Kar ne naredi situacije nič boljše, je to, kako po televiziji in radiu vsak dan znova slišimo kaj

novega, kaj je naumil tisti tepček na ameriškem prestolu in kako Severna Koreja testira nove bombe, ki jih bo prej ali slej poslala v našo smer. Pa še finančna kriza se je zgodila pred dobrimi desetimi leti in globalno segrevanje se veča.

Živimo v svetu, kjer je za mlade ljudi že skoraj značilno, da se na trditev: »Ej, jst hočm umret,« odzovejo z: »Lmao, jst tut,« in imajo to za 'mehanizem spopadanja' s trenutno klimo. Niso vsi mehanizmi spopadanja zdravi in ta še posebej ni. Nekateri pustimo, da naš pesimizem postane naša identiteta. Že Kurt Cobain je pred tridesetimi leti v besedilo pesmi napisal: »There's a comfort in being sad« ali »obstaja uteha v žalosti.« Dandanes je trend reči, da imaš depresijo ali kakšno drugo motnjo, še bolje je, če si jo sam diagnosticiraš na podlagi čustev, ki jih doživlja vsak najstnik (kar je IZREDNO nespoštljivo do oseb, ki se s temi motnjami dejansko spopadajo). Kar je še huje, za mnoge je to osebnostna lastnost, ki jih na koncu definira. Izredno popularno je tudi brez posebnega razloga sovražiti ljudi. Ljudje samega sebe predstavijo tako: »Jaz sem ta in ta in sem žalosten. Sem ta in ta in sovražim vse ljudi.« Kar niti pod razno ni »kul«. Najstniki in mladi po mojem mnenju še nikoli nismo bili bolj oddaljeni od dobre samopodobe.

In čeprav sovražim biti tista, ki pridiga o telefonih, je res, kar nam pravijo. Dandanes ja na nas štiriindvajseturni pritisk, da izgledamo popolno, da ves čas nekaj delamo. Zelo težko se je počutiti lagodno v svojem življenju, ko pa na Instagramu cele dneve drsimo preko ljudi, ki so že na petnajstem velikem potovanju ta mesec in preko ljudi, ki ne glede na vse izgledajo, kakor da imajo ob sebi nonstop osebnega stilista in ekipo terenskih fotografov, ki ujamejo vsako njihovo gesto. Vredno pa si je zapomniti, da edino mi sami vidimo naše najslabše trenutke in enako je s tisto stilsko ikono na Instagramu. Njen imidž je konstruiran na idealu popolnosti in te popolnosti ne mora ohraniti z objavo posnetka sebe, kako joka zaradi neke brezvezne zadeve, kakor to mi navadni smrtniki počnemo v zasebnem življenju. Lahko je to reči zdaj, a ko naletimo na kakšno tako osebo na socialnem omrežju, nam to ne pride na pamet. Kako je sploh mogoče biti pozitiven v teh časih? Mnogi se zato kot odgovor na svoje probleme sklicujemo na tiste »boljše čase«, v katerih naj bi med mladimi vladal optimizem ter ljubezen eden do drugega in do samega sebe.

Kak bralec bo zdaj pripomnil: pa saj si lahko hipi tudi zdaj, kaj te ustavlja? In strinjam se z njim. Pa še kar ne vidimo ljudi, ki zagovarjajo prosto ljubezen

in mir na svetu kot upor vsemu negativnemu, ki se zliha v naše glave. Zakaj? Po mojem gre le za to, da nam zdaj to gibanje ni več enako dostopno, kot bi nam bilo v tistih časih. Pomislimo logično, če bi se zavedali, da je na vaši šoli oziroma v vaši okolici skupina ljudi, recimo dvajset ali trideset oseb, ki so izredno prepričane v hipijevske ideale (ali ideale katere koli druge subkulture, če smo povsem iskreni), vi pa ste večni pesimist, ki se že skoraj od rojstva trudi pridobiti bolj pozitiven odnos do življenja, bi vam tako velika skupina ljudi z ideali, s katerimi bi se radi poistovetili, po eni strani dajala varnost, še posebej zato, ker ima tudi sosednja šola enako veliko skupino enako mislečih in šola v sosednjem kraju tudi. In četudi bi vas kdo včasih postrani pogledal, bi se počutili varno, ker ste v skupini. In če pogledamo še z druge strani, bi se bilo mišljenja skupine veliko lažje oklepati, saj bi se lahko zaprli v mehurček enakomislečih – kar ni nujno dobra stvar.

Zdaj pa prenesimo situacijo v današnji čas – koliko ljudi poznate, ki so vsakič, ko jih srečate, pozitivni in bolj ali manj ustrezajo definiciji hipija? Bolj malo. Peščica na šolo – mogoče bi jih bilo naštetih s prsti ene roke. Tudi če ti ljudje še vedno obstajajo, je pridruženost njihovem načinu mišljenja težja, morda zato, ker jih preostanek šole gleda postrani, skupina pa ni dovolj velika, da bi se lahko branila. Načinu mišljenja je tudi lažje uiti – pripadnikov skupine ni dovolj, da bi lahko nastal prej omenjeni mehurček. Torej to pomeni, da tudi če se družite z vsemi pripadniki subkulture na šoli, bodo še vedno na dan prišle situacije, ko se boste prisiljeni družiti z nekom, ki ni z vami (a ni nujno proti vam). Ta oseba vam bo najverjetneje služila za »reality check«. Stvari niso tako rožnate, kakor si bi rada predstavljala vaša subkultura.

Vsi ti razlogi, zakaj bi si želeli nazaj v čas, so, kot ste lahko že sami ugotovili, utemeljeni z ekstremno idealizirano verzijo zgodovine. Zgodovino, v kateri ni bilo rasizma in druge diskriminacije, v kateri ljudje niso množično umirali za AIDS-om in zgodovino, v kateri je vietnamska vojna romanizirana do točke, kjer je skoraj videti, kot da so si Američani in Vietnamci med sabo podajali marjetice in ne nabojev. In seveda kmalu pride do vprašanja, kdaj je preveč? In ali je sploh lahko kdaj preveč? Nekateri bi k argumentu pristopili na način: »Pa saj je vsega že konec, torej je čisto vseeno, če si predstavljamo, da diskriminacije in drugih nasilij nikoli ni bilo.«

Jaz se zavzemam za drug argument, ki pravi, da je pri vsem potrebna zdrava pamet in moderacija. Po eni strani naj bi se ljudje učili na svojih napakah. Rasizma in podobnih nasilij se moramo spomniti,

pa ne zato, ker naj bi ob tem čutili krivdo (mi nismo čisto nič krivi za dejanja naših dedov), ampak zato, da ob njih občutimo strah. Strah pred tem, da bi se to še kdaj zgodilo. In ker je strah naša največja motivacija, se bomo zato poskušali učiti iz napak svojih dedov in teh grozot ne ponoviti. Po drugi strani pa ne bom obsojala nikogar, ki si še kar želi iti nazaj v čas zaradi pozitivnih stvari. Čeprav največ govorimo o skrajnih pozitivah in skrajnih negativah, nam zgodovina ponuja toliko izjemnih povprečnih človeških zgodb, ki jih bi bilo zločin spregledati. Iz nje se lahko toliko naučimo in lahko nam tako razširi obzorja, da bi bila grozota nikoli ne pogledati nazaj v čas!

Kar pa se tiče vrednot ... Te se pri mladih niso bistveno spremenile. Vsi si od znotraj želimo enakih stvari, ne glede na to, v katerem stoletju oziroma desetletju smo se rodili. Le naš odnos je drugačen. Nekateri so se rodili v času, v katerem so politične, finančne in družbene razmere dovoljevale večni optimizem, nekateri smo bili za ta obdobja prikrajšani. A to še vedno ne pomeni, da ne moremo spremeniti naših dejanj in mišljenja. Kaj lahko torej naredimo v trenutnem času, da postanemo bolj dobre volje? Ta članek bi rada zaključila pozitivno, saj je negativizma že čisto preveč na tem svetu. Z majhnimi koraki se daleč pride. Mogoče se malo večkrat nasmejte tistemu harmonikašu, ki vsak dan čepi ob tromostovju. Pozdravite soseda in ga vprašajte, kako se ima. Verjamite v razsvetljensko miselnost, da so vsi ljudje v svojem bistvu dobri. Nudite podporo ljudem, ko jo potrebujejo, najpomembneje pa je, da si nikoli več ne recite, da želite umreti. Za to boste imeli celo večnost. Omejen čas, ki ga imate na tem čudovitem, a ne popolnem (v nobenem časovnem obdobju) planetu Zemlja bi bilo lepo izkoristiti brez nepotrebne negativnosti.

Vsak se kdaj počuti potrto, a ne pustite, da vas to definira. Dvignite glavo in se poberite ob spremljavi glasbe iz katerega koli desetletja in z miselnostjo katere koli subkulture. Če pa imate resne težave, pa se ne bojte poiskati pomoči pri profesionalcu.

Ajša Podgornik

NIČ VEČ NE ZNAM

ne znam pokazat
pantomima mi ne gre pretirano dobro,
nikoli ne znam ničesar pokazat
zapletem se v lastne roke
in ni en gib primeren
in nekje na sredi,
pozabim, kaj sploh kažem
in spet lahko začnem znova

niti ne vem, kako naj napišem
zadnji esej sem pisala komaj tri
očitno me zapuščajo besede
zlivajo se skupaj stavki in črke,
glasovi in zlogi
naenkrat vse zveni isto,
stavki me bodejo v hrbet
in hrbet se bode ob koničaste strešice
in nato še zmanjka črk
in spet začnem znova

ne vem, kako naj bi zapela
sprašujem se,
ali bi zvenelo boljše kot dur ali mol
niti ne boljše, zgolj bolj pristno
najbrž mol
ampak saj tako hudo pa spet ni
lahko bi bil skoraj dur
lahko pa tudi začnem znova

lahko bi zaplesala
ampak kaj naj, ko pa je zame težaven
že najosnovnejši tango
namesto koraka naprej naredim korak nazaj
klasika
namesto levo grem desno
in nekje na sredini,
se spotaknem in padem
in začnem lahko spet znova
sploh pa je vse kar znam, ta neumen valček
in to brezciljno vrtenje v krogu,

pravzaprav je valček idealna prispodoba

načeloma lahko narišem,
pa saj, risat znam
ampak kaj naj, ko pa ni ena oblika primerna
in vse barve so preveč dolgočasne
da o svinčniku sploh ne govorim
kar ena neumna siva
in spet znova in znova

in kaj, če preprosto ne bo šlo,
če nič nima smisla

ne znam niti več peti, niti govoriti,
kaj šele, da bi plesala
pa sej, iskreno,
plesati niti nisem nikoli znala
očitno pisati pa sploh ne znam
plesala znala je edina rima,
ki jo spravim v to prekleto pesem
lahko se trudim in kričim na ves glas,
ampak kaj naj, ko pa mi zmanjkuje besed
in črke me bodejo v hrbet
in hrbet se bode in drgne ob stavke
in cmok v grlu se širi in mi jemlje sapo

kako naj opišem nič, ki ni niti praznina,
niti čista črnina, niti sama belina,
a hkrati je vse
in kaj je sploh razlika med nič in vse
na koncu je vse isti kurac
in spet vse znova in znova
kako naj ubesedim,
en velik konglomerat samega nesmisla
in kako zapojem tone, ki še ne obstajajo
in kako zapišem besede,
ki predstavljajo vse,
a hkrati nič
in kako zaplešem ples, ki bi vse pokazal
in kako naj ti dokažem, če pa nič več ne znam?
In spet lahko začnem znova

Ivana Tominc

To je sigurno zato, ker ti manjka vitamina D
A ne bi vsaj rib začela jest?
Železo Ivana, železo
Za vse je krivo to, da ne ješ mesa
vi-ta-mi-ni!

Veš, sej dedi ni napačen človek
Samo preveč dela na njivi
Ati si ne bo mislil nič slabega o tebi
On sploh ne misli dovolj, da bi karkoli mislil

Pa ne moreš it v tem krznu v mercator no
Sem videla eno obleko, ki bi ti bila najbrž všeč,
Pa je nisem vzela, ker ti nebi bila všeč
To je pa kar lep kroj,
Samo ta strupena zelena je pa malo too much
A boš slučajno obula sandale čez žabe?

Kako lahko toliko spiješ?
Jaz sem že po kozarčku pijana
Bodo še mislili, da te silimo v alkoholizem
Rabiš fanta!
Ja, če ne pač punco, kaj pa me briga.
Sej veš tista pesem no,
Nekoga moraš imeti rad?

Dej mi pokaži, kako izgleda,
Pa bom morda šla na koncert.
A je slučajno zapel faking tu?

Ej, a ti sploh veš, kaj pomeni porkamadona?
Jebemti!
Faking šit!
Dej, kako pa govoriš?
Ne moreš kar madona kričat okrog
Ste že slišali,
Da ima cerkev v lasti triglavska jezera
In zdaj jih hoče nazaj!
Prekleta mafija!
Jaz ne grem več v cerkev!

So šli po večerji še v en bar,
Pa so bili tam do enajstih
In so se ga napili!

Enkrat sva šli s sošolko po banane
In sva jih kupili celo kilo
Pa sva vse pojedli!

Ati je jezen, ker sem ga poslala po skuto,
Vidve pa nič ne pripomoreta k skupnosti!

Mačka je čisto nora danes

MA

TI

A P A T I J A

- TEMELJ ALI SOVRAŽNIK MODERNE DRUŽBE?

Ko se človeštvo zlije v enega samega človeka in koža čez in čez postane podplat, takrat se je treba vprašati - je mar apatija postala temelj moderne družbe?

V zadnjih letih prevečkrat naletavam na ljudi, ki se jih stvari preprosto ne dotaknejo več. Grozote po svetu, katerim smo še prepogosto priča, iz njih ne izzovejo reakcije. Pogosto samo malomarno skomignejo z rameni in se še globlje zaprejo vase in svoja čustva še bolj skrijejo pred očesom sogovornika. Sprašujem se, kako in kdaj je do tega prišlo. So ljudje res postali tako brezbržni? Zdi se, kot da so postavili zidove med sabo in preostankom sveta z namenom, da ne bi slučajno izza opečnatih zidov ušel kakšen kanček samega sebe ali pa, bog ne daj, kanček empatije.

Problem je nastal predvsem zaradi egoističnih nagnjenj posameznikov, ki so pripravljeni uničiti vse, kar jim prekriža pot, zgolj zato, da bi dosegli svoje cilje, vendar pa so nekje na poti izgubili sočutje do sočloveka in v sebi vzpostavili vsesplošno otopelost. Tehnologija je uničila medsebojne odnose in človekova na novo odkrita sla po moči in uspehu je povzročila, da je svetu zavladata skrajna apatija, katero lahko smatramo kot temelj in prav tako za glavnega sovražnika modernega človeka. Včasih se tudi sama vprašam, kaj sploh v tem trenutku čutim. Sem morda tudi sama postala otopela? Sem se zlila skupaj s človeštvom in zdaj skupaj z nešteti izgubljenimi dušami plavam po reki odmaknjenosti? Čemu bi se človek trudil, ko pa lahko zadovoljstvo kupimo v obliki tablet?

Ne pomnim, kdaj sem nazadnje nekoga videla, da se je iz srca nasmejal, še manj pa odprto zjokal in iz sebe dal čustva, ki jih je že ničkolikokrat zatrl in obdržal zase. Človek je čustveno bitje, nikakor ne racionalno.

Je mar človek samo lutka, ki diha in občasno razmišlja?

Ko koža čez in čez postane podplat,
je apatija zgolj prihodnost ali celota človeštva?

NE!

V zadnjih tednih sem ugotovila, da ne razumem sebe, še manj pa sveta okoli mene, hkrati pa razumem smisel vsega, kar je in delno tudi smisel tistega, česar naj ne bi bilo. Vse okoli mene je zakrila neke vrste meglica, ki mi preprečuje čisti stik s svetom. Opazila sem, da se mi dogaja točno tisto, čemur sem se želela izogniti na vsak način. Vsak dan ves dan hitim, bežim in delam tristo stvari naenkrat, tako, da nikoli ne opazim same sebe. Nikoli si ne vzamem čas, da bi se dejansko posvetila svoji notranjosti. Ne vidim več smisla, ne vem, zakaj delam neke stvari in počutim se kot duh med živimi. Izgubljam stik sama s sabo in svetom, hkrati pa točno vidim pomen vsega in opažam, da mi le ta polzi iz rok kot puščavski pesek.

Podobno se dogaja pri mnogih drugih. Občutek imam, da se preveč prepustimo vsakdanu in si nakopljemo toliko nekih opravil na svoja ramena, pri tem pa pozabimo na naše primarne potrebe. Pozabimo na reči, ki so tako osnovne, kot je hidracija. Pozabimo na svoje jedro in se trudimo, da bi raslo vse okoli njega. Nič ne more zrasti, če ne zraste jedro. Jedro je baza. Jedro je tisto, kar nas drži pokonci. Če se mu ne posvetimo in poskrbimo zanj, ne bo zraslo nič in ostal bo le gnil plevel.

Mogoče na prvi pogled zgleda, da nam nič ne manjka. Mogoče celo zgleda, da smo srečni. Delamo stvari, ki jih radi počnemo in jih vodimo brez težav, zato drugi verjamejo, da smo zmožni sprejeti še več nalog, ki pa jih mi seveda sprejmemo, ker smo zaslepljeni ter ne znamo spregledati meje naših zmožnosti. Verjamemo, da smo zmožni delovati kot tovarniški stroji in se počutimo dolžni opravljati naše zadolžitve. Nalagamo si opravek na opravek, tako da se zamotimo pred našim osebnim življenjem, družino in vsem, kar se dogaja v naših glavah. To nas sicer na videz osrečuje, ker seveda radi pomagamo drugim in sodelujemo pri mnogih projektih, hkrati pa se sesedamo pod vso težo, brez da bi to opazili, dokler nam enkrat ne popokajo vse kosti in nam zmanjka moči. Dobro bi bilo, da bi se naučili v svoje življenje vpeljati malo sebičnosti. Ne preveč, ampak ravno toliko, da bi znali presoditi, kdaj smo prišli do meje, kjer bi morali sebe postaviti na prvo mesto, nad vse naše opravke. Razumeti moramo, da se ne bomo mogli večno zanašati na to, da nas bo naše delo zamotilo pred našim mentalnim stanjem in osebnimi težavami ter bo naše telo fizično in psihično pregorelo, če si ne vzamemo čas zase. Čas za svoje globlje telo. Naučiti se moramo reči ne in odstopiti od reči, v kolikor opazimo, da smo šli predaleč.

Čas je, da začnemo skrbeti zase. Ne samo v smislu, da se prehranjujemo zdravo in uravnoteženo ter se posvečamo fizični aktivnosti, ampak tudi v smislu, da skrbimo za svoje duševno stanje in se naučimo poslušati svojo notranjost in vse predele svojega jaza.

Obnašal se kot Suzana, ki ji razpada zakon, ker
sta z možem v krizi srednjih let in ona preko TV
oglasov kupuje stvari, ki jih ne potrebuje in jo mož
zato pretepa in ona peče pite, ker je žalostna.

Suzana, nehaj.

Vajina spalnica je polna telovadnih naprav, ki jih
uporabljata za odlaganje oblačil.

Sosedje se pizdijo, ker je kombi Pošte Slovenije
stalno na ulici in ovira promet.

Mož ima dovolj tvojih »gadnih« pit, ker jočeš vanje.

Logično, da te pretepa.

Tepla te bom s kritiko, dokler ne boš v redu.

Ne išči izgovorov.

Zakaj se na smrt bojiš mestnih avtobusov?

Sovražim psihiatre, ker ti govorijo, kaj početi.

Misli s svojo glavo, ne išči izgovorov.

Samokontrola,

samospoštovanje,

samozavest

in zdrava samovšečnost.

Dobra mera sebičnosti,

ščepec cinizma

in čajna žlička Helexa.

Helex.

O, Helex.

O bog, Helex.

Čisto rekreativno.

Ker smo Slovenci sami sebi dovolj.

Ker sem jaz sama sebi dovolj.

Jebeš Suzano.

Mislim, nihče ne jebe Suzane.

Samo mož jo pretepa.

POSTELJNINA

oranžna svetloba,
prepletena z dimom izhlapelih misli
morda pa le z dimom nedavno ugaslih cigaret

vonj večerne kave še vedno na mojem jeziku

v kotu utesnjen postelja
posteljnina bela
nežna, nedolžna
prežeta s strastjo?
morda samo s samoto

ožemam rahel bombaž,
prav nič ni več nežen,
grob je
otožen
nemaren

trudim se,
da bi iz njega ponovno stresla strast

zaman

prejšnji petek je perica oprala rjuhe.

PALMOVO

Palmovo olje je množično uporabljen produkt. Najdemo ga v hrani, kozmetiki in celo v biogorivih, saj je zelo poceni. Sicer se na začetku zdi to olje super; je sestavina mnogih produktov, je rastlinsko, poleg tega pa je zelo poceni. A ne glede na vse prednosti se za palmovim oljem skriva polno smrti, trpljenja in uničevanja. Kot sem že omenila, je palmovo olje povsod. Najdemo ga v različnih vrstah namazov, v piškotih, čokoladi, zobnih pastah, šamponih, ličilih, kremah, gorivih itd. Država, ki ga proizvede največ, je Indonezija, saj ga je po virih iz leta 2015 proizvedla kar 33,4 milijonov ton. Sledi ji Malezija, ki je v istem letu proizvedla 19,9 milijon ton olja, na tretjem mestu je Tajska z 1,8 milijoni ton olja, številke pa danes seveda rastejo. Uporablja se v kar 50 odstotkih vseh izdelkov, ki jih najdemo na trgovinskih policah ter jih kupujemo vsak dan. Je masovno produciran, saj sama rastlina proizvede veliko plodov, kar posledično pomeni tudi veliko produkta. Palmovi sadovi rastejo v večjih skupinah, ki vsebujejo več kot tisoč individualnih sadov, ki skupaj tehtajo okoli 10 kilogramov. Poznamo dve vrsti palmovega olja; navadno palmino olje, katerega se pridobi iz svežega sadnega mesa ter palmino olje, katerega se pridobi iz jedra palmovih semen. Da drevo zraste do svoje polne velikosti, potrebuje tri metre ali več prostora okoli svojega debla. Same palme ekstremno hitro rodijo sadeže, še celo hitreje od drugih oljnih rastlin. Samo drevo lahko trideset let zapored proizvaja sadeže brez daljših premorov. Sama količina proizvedenega olja je tako velika, da cene celo postopoma padajo. A proizvodnja ni brez posledic, saj za to požigajo gozdove ter tam sadijo nova palmova drevesa. Brez kakršne koli slabe vesti za naravo in bitja. Požiganja sprožajo nastanek CO₂, kar pripomore k segrevanju ozračja. Požari so vidni celo iz vesolja in so eden od razlogov, da je konec meseca marca že 19 stopinj Celzija. Naša sebičnost in požiganje zelo pomembnih tropskih gozdov je zelo zmanjšala število živali, kot so npr. orangutani. Tako so orangutani pristali na listi skrajno ogroženih živalskih vrst. Ogrožene pa so tudi druge živali, kot so tigri, nosorogi ter celo dve različni vrsti slonov (borneo slon in sumatranski slon). Z vsemi znanimi dejstvi bi želela podati svoje mnenje o tem. Zdi se mi, da smo mi kot bitja te Zemlje neverjetno egoistični. Gledamo le na našo takojšnjo, kratkotrajno zadovoljstvo, namesto, da bi gledali na našo prihodnost. Ne le to, da uničujemo naše okolje, uničujemo okolje tudi drugih bitij tega planeta in to se mi zdi sebično. Zdi se mi, da smo skozi zadnja desetletja (še bolj kot v preteklosti) pokazali svojo grozno naravo. Naš egoizem uničuje naravo. Ravno o tej temi govori veliko mojih znancev ter prijateljev, a za to nič ne naredijo. Ne glede na opozorila se odločajo za izdelke, ki vsebujejo palmovo olje. Gledamo le na svoje riti. Hkrati se tudi sama težko izognem tem izdelkom, saj so povsod. Kar je še bolj grozno, je to, da ni nujno, da na etiketo zapišejo, da produkt vsebuje palmovo olje. Za vsem tem stojijo velike korporacije in sebični ljudje. Jezi me, da glede te ekološke katastrofe ne naredimo nič. Tudi sama prej nisem bila seznanjena s problematiko palmovega olja in sem nad dejstvi, ki sem jih odkrila, zgrožena. Tudi mediji za to ne naredijo nič, obratno, zadevo celo prikrivajo. Dober primer je TV oglas »Rang-tang in my bedroom«, ki pripoveduje zgodbo o punčki, h kateri pride mlad orangutan, ki se želi le skriti pred vsem kaosom v njegovem okolju. Priporočam, da si ga na Youtubu ogledate. Pred nami se dogaja množični umor, ki ga gledamo z zaprtimi očmi, saj je to lažje, kot pa da bi kaj za to naredili. Dejansko dušimo in zlorablamo svoj planet, svoj dom. Zdaj pa vas, bralce, pozovem, da še malo preberete o tej temi in da se pozanimate o vseh različnih imenih ter o vseh produktih, ki so povezani s palmovim oljem. Sem mnenja, da lahko vsaj na nek način pripomoremo k temu, da se planet »obnovi« ter da naravi vrnemo ravno to, kar smo ji vzeli. Vso srečo na vaši poti.

OLJE

Kako brezбриžno,
kako brezčutno, brezsrčno

kako brezбриžno od tebe
res misliš,
da ne znam stopiti se,
čisto sama od sebe?

kot maslo,
sem rahla, sem nežna,
sama sebi toplota

Tokrat jaz zavrnem tebe!
maslo zavrne nož,
ki je tako zarezal
prav nič rahlo,
prav nič nežno

ves si hladan
jaz pa vsa sem mehka
in vsa sem topla

kako sebično od tebe!
res misliš
da ne znam stopiti se,
čisto sama od sebe?

sama sebi sem dovolj,

znam se stopiti
brez tvoje ostrine
brez ostudnega hlada

tokrat maslo zavrne nož,
ker zna se stopiti samo od sebe

MASLO

kaj neki delam še pokonci?
kako odmislim, da mislim
kakšen nesmisel
zakaj misli so tiste, ki držijo me pokonci
nenehno o nečem mislim

pa če se odločim - zdaj ne razmišljam
kaj ni tudi to misel?

štejem da naj, ovce, praviš, mati?

pa naj bo,
ena ovca
dve
tri
deset
devetnajst

trapaste ovce

čemu mi zdaj te ovce skačejo preko misli,
sem in tja
mislim
mislim
očitno tudi one ne morejo spati

ne razmišljam-
pa kaj še

kaj pa, če ovca je ena sama
čemu naj potem eno edino štejem?
ista vsakič znova
devetnajstkrat ista ovca

spet razmišljam
mislim
mati oprosti,

kaj neki delam še pokonci?

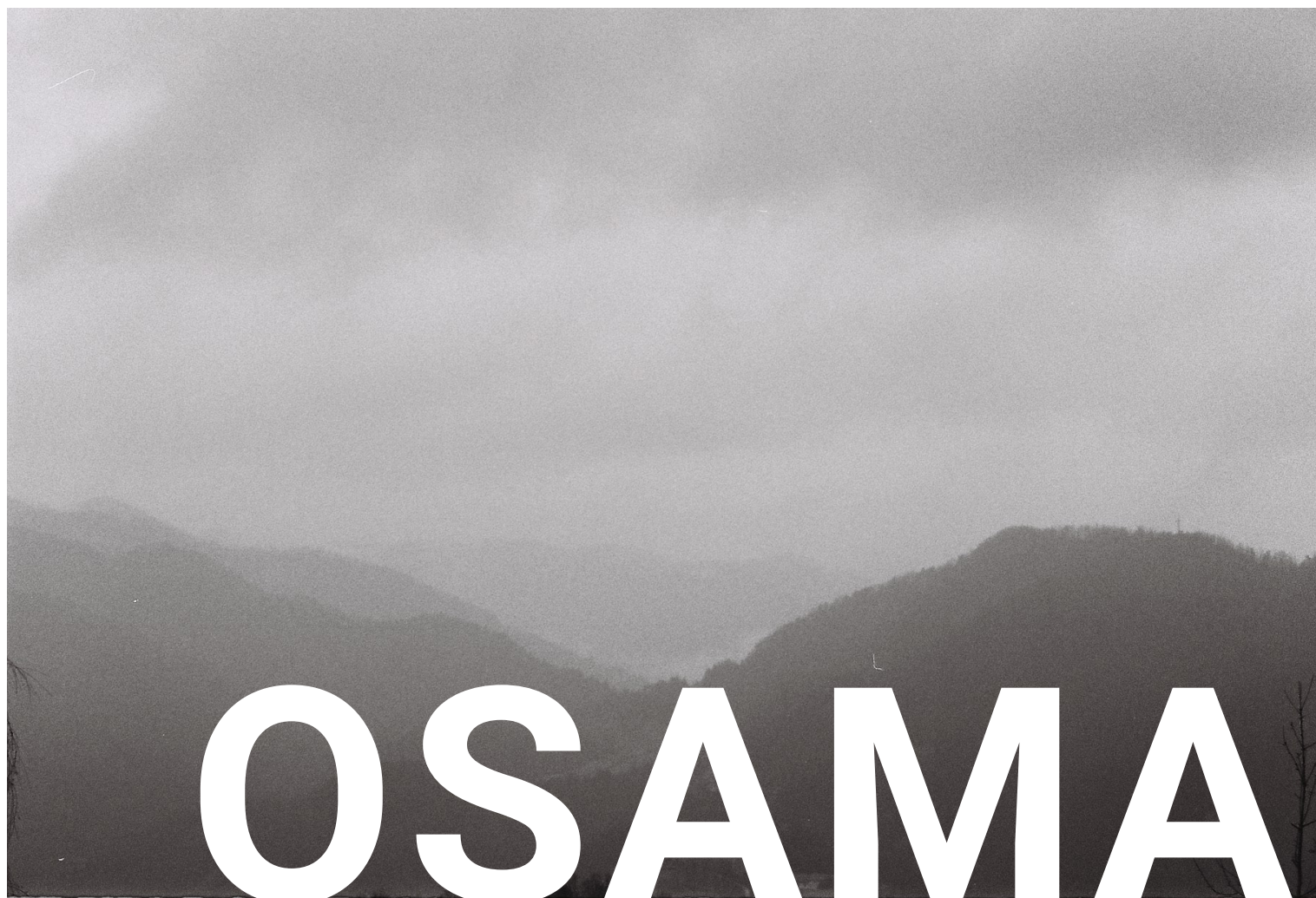
ena ovca

OVCE

UMETNOSTNA ZGODOVINA

Očinjači bežijo v pijano luknjo, da bi videli očeta, kako se kopa v medvedji krvi. Vsi so debeli, suhi, veliki in majhni in vsi imajo radi čevape. Lepinje jim niso ravno po godu. Se opravičujem, lačna sem. Oni so ikone. Skozi njih se dotikamo svetega. Oni ležejo jajca na horizontu. Kričijo in se derejo kot srake, ko krogle padajo iz njih. Oni ustvarjajo nek zelo poseben ambient. Oni so Kristus pantokrator in mahajo nam z otroško biblijo v roki. Oni vedo za začetek, vedo za konec. Oni so videli prvi žarek sonca. Oni vam lahko povejo, da je bil Adam prava pizda, ki ni vedela kam z življenjem. Oni so slišali prvi krik poroda drevesa spoznanja. Oni so top šit. Oni vedo, da se je brezveze sekiral, če si zajebal, ker, konec koncev, vsak zajebe petstokrat dnevno. Oni vedo, da razum je »bulšit« in otroci so edini polnoplastični ljudje. Oni ne pasejo ovc brez možganov. Oni vedo, zakaj se živi in kako. Oni imajo petsto oči, za vsako sranje, ki ga zakurijo. Oni so grdi debeli dojenčki. Oni so zveri.

Stojim v gozdu.

Sama sem. Sama sredi dreves, ki pojejo himno. Ne čutim svojih rok. Ne vidim poti med debli in kličem k neznancu, da me najde. Moje noge so vkopane v zemljo. Spreminjajo se v kamen. Utopljajo se. Prsti so mrtvi, pa vendar molijo k soncu, da jih ogreje. Da jih vodi in odgrne zavese. Zaprta sem v stekleni kocki. Stene so neprebojne. Neuničljive. Režijo se mi v obraz. Valjajo se po tleh in njihove podobe se pačijo, zvijajo. Gomazijo kot ščurki in se zažirajo v moje črevesje. Prestrelili so moja prsa, da so postala votla. Čutim veter, kako beži preko moje rane. Tolče vanjo in draži pretrgano kožo. Liže kri, ki se zлива iz mesnih ostankov. Liže pohlepno, lačno. Obseda ga požrtija v njegovem srcu. Nikoli ne bo nahranjen. Nikoli ne bo zadovoljen. Jemal bo, dokler bo lahko. Vse bo vzel, dokler ne bo ostala le praznina, v kateri se bo slišalo ptičje petje. Veselo, tiho in milo. Božalo bo ušesa in sprožilo občutek ugodja. Občutek popolnega zadovoljstva. Objelo me bo. Sprejelo v svojo notranjost, v svojo hišo, kjer bom lahko sedla na naslonjač, k toplemu ognju.

V svoj dom.

V moj dom.

